

der ikke ere retskyndige. Det har derfor allerede i lang Tid været en Opgave for Regjeringen at faae denne Tilstand afløst og faae en Straffelov, der kunde svare til Nutidens Fordringer. Det er da den første Mangel, og i Modsætning til denne Mangel har det nuværende Lovudkast allerede fra Formens Side opfyldt sin Bestemmelse, ikke blot at være en Lov til Veiledning og Rettefnor for Lovkyndige, der skulle anvende den, men ogsaa en Lov, som enhver Lægmænd kan læse og forstaae, saa at han kan opfatte, hvad der er Strafbart, og hvorledes det skal straffes. Denne Lovs fortrinlige Sprog er dens store Fortjeneste, og derved staaer den som et lysende Exempel i den danske Lovgivning. Dens klare, concise Affattelse er et stort Fortrin, men dertil kommer som den anden Hovedbetragtning, og hvad der jo er det Væsentligste, selve Indholdet af Straffeloven, dens Straffebestemmelser. Efter den nuværende Lovgivning ere nemlig ikke blot en Mængde Forseelser, navnlig de saakaldte delicta carnis, hvoraf nogle endog grændse til at burde være straffrie, belagte med exorbitante Straffe, eller i alt Fald med Straffe, der ikke staae i Forhold til Forseelsen, Straffe, der ideligt fremkalde Nødvendigheden af Venaadning, men ogsaa paa et, andet Omraade, nemlig ved de hyppigt foresaldende Forbrydelser, har den nuværende Lovgivning en Strenghed i Straffene, som Retfærdigheden ikke fordrer, og det navnlig med Hensyn til Principet for Gjentagelsestilsælde, idet allerede det, at en Forbrydelse er gjentagen flere Gange, medfører en Nødvendighed af en meget haard og aldeles uforholdsmæssig streng Straf, uden at Domstolene kunne tage det fornuddne og retfærdige Hensyn til Forbrydelsens Vætsaffenhed i og for sig. I Modsætning hertil gaaer der igjennem denne nye Lov en mild, human, en i Sandhed retfærdig Aand, der fortjener i høi Grad Anerkjendelse.

Der blev i et Foredrag igaar udtalt en Anke mod Lovudkastet, saaledes som det var ændret her i Thinget og hyderligere antoges ved Afstemningen igaar at ville blive ændret, hvilket da ogsaa blev Tilfældet. Denne Anke fremsattes af det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgfreds (Nyholm), idet han udtalte mod Folkethinget, at det havde indført

en aldeles utidig, og ikke til Tidsaanden svarende Strengthed ved at forandre Udkastet, saaledes som det kom fra Landstinget, der ikke havde ubetinget Livsstraf, men kun alternativt ved Siden af livsvarigt Straffearbejde for enkelte Forbrydelser. Den af Folkethinget vedtagne ubetingede Livsstraf var, saaledes som Sagen stillede sig, igaar forinden Afstemningen, for tvende Hovedforbrydelser, nemlig den ene: ethvert Angreb paa Kongens Person — den højeste Grad af Majestætsforbrydelse — og den anden, den største Forbrydelse, der udenfor Statsforbrydelse kan forekomme i den borgerlige Straffelov, nemlig Drab med Overlæg. Ved Afstemningen igaar kom der saa en tredje Forbrydelse dertil, nemlig Landsforræderi i højeste Grad. Det ærede Medlem meente, at det ikke svarede til Tidsaanden, og at det var en utidig Strengthed af Folkethinget, der skulde være Repræsentant for de fremskridende Ideer, at gjøre et Tilbagestrid fra, hvad der var vedtaget af Landstinget, og som var tiltraadt af Regjeringen. Hertil svarer jeg: ligesaa villigt som jeg skal erkjende, at det er en stor Fejl ved en Straffelov, hvis den indfører Straffe, der i Strengthed staae i Strid med Folkets sædelige Retsbevidsthed — en Indvending, der med Høie kan gjøres mod den nuværende og mange Straffelove — ligesaa bestemt maa jeg udtale, at man kan gaae til den modsatte Yderlighed, og at det vil være uheldigt for Rets sikkerheden, om der kommer en overdreven Mildhed i Straffene, der ikke svarer til Folkets sædelige Retsbevidsthed, og i samme Henseende fordrer denne til enhver Tid en vis Grad af Strengthed. Nu er det min Opfattelse af Forholdene hos os, at netop det danske Folks sædelige Retsbevidsthed fordrer, at der skal være ubetinget Livsstraf fastsat for saadanne to Forbrydelser, som Angreb paa Hans Majestæts Person og Drab med Overlæg, og derfor har jeg været med til ved 2den Behandling at stille Endringsforslag i den Retning, idet jeg forsværgt billiget og stemte for, hvad Thinget vedtog igaar, endvidere at sætte ubetinget Livsstraf for Landsforræderi. Jeg anseer det derfor som et Fremstridt fæ, at Loven skal kunne svare til sit Siemed, tilstrækkeligt at værne om Rets sikkerheden, at den har modtaget de nævnte